

holde mig til, hvad der i hihlig blev udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Udler); at det blot er en Ret, der er forbeholdt Staten. Der staaer jo ikke noget Bestemt derom. — Men dernæst kan jeg ikke see, at Commisfaires, der ikke i mindste Maade skal blande sig i Bestyrelsen, men blot have Ret til at see, hvorledes det Hele gaaer for sig, og gjøre Indberetning til Regeringen derom, ved en saadan Indberetning i mindste Maade skal paabyrde Staten et større Ansvar for Foreningen end det Ansvar, som Staten allerede har ligeoverfor de bestaaende Creditforeninger, hvor den jo factist gjør det Samme, om end Midlerne dertil ere usuldsomme; dette er saaledes i Virkeligheden ikke Andet, end hvad der allerede er Tilfældet. Den fremsatte Indvendning vilde derimod være berettiget, hvis Vedkommende skal blande sig ind i Bestyrelsen, men det staaer der ikke et Ord om, og det har ikke været paatænkt. Man har kun villet forbeholde sig Ret til at vælge de Midler, der maatte antages i ethvert givet Tilfælde at være de bedste til altid at være à jour med hele Foreningens Virksomhed, ikke alene med Regnskabsvæsenet, det kommer man à jour med igjennem Revisionen, men ogsaa med alle andre Forhold, der berøre Creditforeningen, og der er jo Forhold ved Creditforeningen, som selv om Regnskabet er fuldstændigt i Orden, ikke komme frem derigjennem paa en saadan Maade, at det staaer absolut klart.

Suel: Efter de tre sidste Foredrag, vi have hørt, kan jeg indskrænke mig til nogle korte, udfyldende Bemærkninger. Det forekommer mig nemlig klart, at de Grunde, der ere anførte mod Loven, navnlig af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Albverti), ere fuldstændig gjendrevne af de 3 ærede Herrer, som sidst have havt Ordet. Det er sagt af det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (F. Mourier-Petersen) at der ganske vist er Trang til Penge, navnlig blandt Landmændene, der have stor Vanskelighed ved

at faae Prioriteter i deres Eiendomme, men det vilde dog ikke, sagde han, være rigtigt at oprette flere Creditanstalter, man maatte, efter hans Mening, søge at skaffe Pengene tilveie paa anden Maade. Det skulde jeg være ganske enig i, hvis vor Lovgivning, navnlig om Retsforfølgningen, var af en saadan Beskaffenhed, at de private Creditorer paa en let og hurtigt Maade kunde komme til deres Penge igjen; men det er bejendt, at Lovgivningen er meget mangelfuld i denne Retning, eller rettere, at den Maade, hvorpaa man har misbrugt Lovgivningen, lægger de største Vanskeligheder i Veien for de private Pantecreditorer, som nødsages til at inddrive deres Tilgodehavende ad Rettens Vej. Det er derfor mere og mere blevet følt som en Nødvendighed at have Creditforeninger som Mellemed, igjennem hvilke Udlaan finde Sted, og som ved den lettere Afgang, som Staten pleier at hjemle flige Foreninger til at realisere de pantsatte Eiendomme, have lettere end den private Pantehaver ved at inddrive Pantefordringerne og overhovedet sikkre sig Opfyldelsen af de Forpligtelser, som Debitorerne have paataget sig. Dette har ført til Trangen til Creditforeninger hos os, og saalænge Lovgivningen bestaaer i sin nuværende Skikkelse, eller rettere saalænge den Retspraxis vedvarer, der har indsnæget sig under en vis Periode her i Landet, vil det være nødvendigt, at der er et Mellemed imellem Creditorerne og Debitorerne, der har det i sin Magt at holde Debitorerne til at opfylde deres Forpligtelser. Men er der nu ogsaa Trang til at oprette et nyt Creditinstitut, navnlig for Landeieendomme i Østifterne? Det forekommer mig, at da der i Nørrejylland bestaaer to Creditinstituter for Landeieendomme alene, medens der i Østifterne kun bestaaer en blandet Forening saavel for Kjøbstadeieendomme som for Landeieendomme, saa vækker dette allerede en Formodning for, at der er Trang til et saadant Institut for Landeieendomme i Østifterne. Ogsaa den Omstændighed, at en stor Deel baade større og mindre Landeieendomsbesiddere, der